

Sharon J. Bolton

Má ji rád,
nemá ji rád

Sharon J. Bolton

Má ji rád,
nemá ji rád

2017

Copyright © 2016 by Sharon J. Bolton
Translation © 2017 by Markéta Polochová

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu DAISY IN CHAINS,
vydaného nakladatelstvím Bantam Press, Londýn 2016,
přeložila Markéta Polochová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Jiří Popiolek
Korektorky: Milena Nečadová a Iveta Muchová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v květnu 2017

ISBN 978-80-7498-216-3

Všem ženám z knižního klubu Blue Socks,
které mě od samého začátku mocně povzbuzovaly.

Tato kniha je dílem fikce. Na několika místech jsem jako literární prostředek použila skutečná jména některých novin nebo časopisů, všechny titulky, jména novinářů i obsah jednotlivých článků jsou však smyšlené. Články, novináři a další jména, postavy v knize i popisy jednotlivých událostí jsou výhradně dílem autorské imaginace. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami nebo událostmi je čistě náhodná.

Prolog

*Státní věznice Isle of Wight – Parkhurst
Clissold Road
Newport*

Má lásko,

když myslím na okamžiky, které mi přinášely největší potěšení – šplhání na nedobytnou skálu, pozorování měsíce nad mořem na Štědrý den ráno nebo to, když můj pes poprvé uviděl sníh –, všechny blednou vedle chvíle, kdy jsem se Ti podíval do očí a v nich jsem spatřil, že mě miluješ.

Vstoupila jsi na toto bezútěšné místo jako duha. Tvé barvy září, plaší stíny a zjemňují chlad i nelítostné kontury mého vězení. To Tvá přítomnost všechno mění.

Když jsem sem vstoupil poprvé, měl jsem pocit, že žádný osud, který by mě mohl potkat, by nemohl být krutější. Jak moc jsem se pletl. Ty mříže nic nezname-

Sharon J. Bolton

nají. Ale fakt, že jsem od Tebe odloučený a musím jednotlivé okamžiky každého dne prožívat bez Tebe, to je mučivá trýzeň, která mě zlomí.

Toužím po Tobě.

Hamish

VLASTNICTVÍ POLICEJNÍHO ODDĚLENÍ AVON

A SOMERSET. REFERENČNÍ ČÍSLO 544/45.2

Hamish Wolfe

Má ji rád, nemá ji rád

Státní věznice Isle of Wight – Parkhurst
Clissold Road
Newport

Maggie Roseová
Literární agentura Ellipsis
Bute Street
Londýn WC3

Pondělí 2. listopadu 2015

Nejdražší slečno Roseová,

nejsem vrah.

Je mi jasné, že právnička ve Vás bude říkat: důkaz, poskytněte mi důkaz pro své tvrzení. A věřte mi, to mohu: můžu Vám poskytnout celou řadu důkazů. Ale pro teď mi dovolte, abych apeloval na osobu, která bez ustání hledá pravdu a jíž, jak dobře vím, jste. Jsem nevinný. Pomozte mi, prosím.

S úctou Váš,
Hamish Wolfe

Sharon J. Bolton

Anne Louise Moorcroftová
Literární agentura Ellipsis
Bute Street
Londýn WC3

pan Hamish Wolfe
Státní věznice Isle of Wight

18. listopadu 2015

Re: Maggie Roseová

Drahý pane Wolfe,

má klientka velice lituje, ale její odpověď zůstává neměnná. Projekty a případy, na nichž se aktuálně podílí, ji plně zaměstnávají a ještě nějakou dobu budou, takže Vaši žádost musí znovu odmítnout a nemůže bohužel poskytnout konzultaci k Vašemu případu.

Požádala mě, abych jí žádnou další korespondenci od Vás nepřeposílala. Proto bude nejlepší, když nás v budoucnosti již nebudete kontaktovat.

Se srdečným pozdravem
Anne Louise Moorcroftová

1

Na somersetském pobřeží Bristolského zálivu se přibližně ve stejné vzdálenosti od Mineheadu a Weston-super-Mare nachází široká odvodňovací strouha.

Nikdo to tam nemá rád.

Leží tady zčernalé potrubí, které měří přibližně jeden a čtvrt metru v průměru. Strouha odvádí nadbytečnou vodu z obdělávaných hospodářských oblastí v Mendipy Hills a vlévá se do zálivu ve vzdálenosti asi sto metrů od zděné zábrany na pobřeží. Když nastane vysoký příliv, vtéká do ní mořská voda, hučí a rachotí uvnitř, zatímco kameny a naplavené dřevo s překvapivou zuřivostí narážejí na okolní betonové stěny.

Když kolem vstupního otvoru procházejí výletníci, lidé venčící psa nebo rybáři, obvykle zrychlí krok. Čtvercový železný plot je sice drží v dostatečné vzdálenosti od výpusti, ale vysoké oplocení připomínající klec vytváří hodnověrnou iluzi, že tam dole pod povrchem se pohybuje něco hroživého. Nikdo navíc necítí žádné potěšení ze smradlavých, olejových kapek, které s každou trochu silnější vlnou prostříkují skrze

ocelová oka plotu. Dovnitř se dostávají nejrůznější organické látky, uvíznou tam a hnijí. Pravdou je, že strouha do sebe pohlcuje a uzavírá všechno, co je na moři nepříjemné a odporné. Maggie Roseovou ta strouha vždycky znervózňovala. Během několika málo minut by dostala strach, že v ní nakonec zemře.

Když se Maggie dostane až sem na pobřeží, většinou se vydává stezkou podél útesů. Tentokrát ji ale zaujme malá panenka Raggedy Ann, která leží položená na zděné zábraně. Maggie se zdráhavě ohne, aby panenku vzala ze země. Je to divné, protože do těchto končin děti nikdy nechodí. Není tu písčná pláž, na které by si mohly hrát u moře, a po velkých vyhlazených kamenech se už tak chodí docela nepříjemně. Maggie tady ještě nikdy nepotkala žádné dítě, a o to víc by ho tady nečekala přímo uprostřed zimy.

Maggie drží panenku v ruce a začne se otáčet kolem dokola. Pohlédne na zuřící vodu i na racky, kteří si šibalsky poletují vysoko v oblacích. Na vzdálené louce spatří ovce, které nešťastně popocházejí a srst mají promrzlou.

Pláž je skoro prázdná. Maggie nikde nevidí žádné dítě, spatří jenom dva lidi, kteří by snad nějakého prcka mohli ztratit. Oba stojí až po kolena ve vodě právě v místech, kde ze strouhy vyvěrá voda do zálivu. Je tam hubená žena s krátce střiženými, plavými vlasy a muž, který je oblečený jako rybář. Ta žena vypadá, jako by se snažila do strouhy dostat, ale prudce narážející vlny i rybář, který ji drží, jí to nedovolují.

„Co se stalo?“ Maggie si není jistá, jestli ji vůbec uslyší, protože vítr prudce duje a hučí a pohřbívá všechny zvuky. Slyšet je pouze hlasité burácení. Do obou mezitím narazí další vlna. Muž, kterého náraz smete, spadne do vody.

Když do ní Maggie vstoupí, zjistí, že voda je ledově studená. Kvůli zvířeným oblázkům je brodění v prudkém vlnobití ještě nebezpečnější. Šedavou vodou plnou naplavenin a bahna navíc není vidět na dno. Maggie námahou popadá dech, ale podaří se jí dostat až k oběma lidem. Rybář se mezitím vyhrabal zpátky na nohy.

„Jdu dovnitř,“ říká zrovna žena. „Jestli se jí něco stane, mého syna to zabije.“

Ta panenka, kterou teď Maggie svírá v kapse. Že byženina vnučka? Šestileté nebo menší dítě může rourou projít, aniž by muselo sehnout hlavu. Navíc by vidělo jenom dobrodružství, které výprava do tajemného, temného tunelu poskytuje, ale už ne nebezpečí přicházející se silícím přílivem.

„Kdy jste ji naposledy viděla?“ Maggie musí svoji otázku zakřičet ženě přímo do ucha.

„Před minutou, maximálně před dvěma.“ Ženě vším tím překřikováním větru a vln skoro odchází hlas. „Běžela hlouběji dovnitř, dál od vln.“

To je aspoň relevantní informace.

„Tudy ale dovnitř nemůžete,“ řekne Maggie. „Za několik minut bude strouha plná vody. Obě byste se v ní utopily.“

Několik minut je navíc spíš přehnaně optimistický časový údaj. Voda už je hodně vysoko a s přílivem teď dosahuje Maggie až ke stehnům. S každou nově přicházející vlnou navíc hladina vody v rouře znatelně stoupá. Ještě chvíli, a ta malá už nebude mít před vlnami kam ustupovat.

„Snad by se nám ji mohlo podařit vytáhnout tamhle, o kousek dál.“ Maggie se otočí na rybáře. „Mohl byste zůstat tady tak dlouho, dokud to bude bezpečné? Pro případ, že by

ji to vyplavilo ven tudy?“ A ženě nařídí: „Pojďte se mnou. Budu potřebovat pomoc.“

Obě se chytí za ruce a začnou se brodit vlnami zpátky ke břehu. Než se jim k němu podaří dostat, mají už všechno oblečení úplně promáčené a nacucané vodou. Když vyšplhají nahoru na betonovou stěnu, Maggie, která je zjevně o více než dvacet let mladší, se rozběhne napřed. Prochází tudy každý den. Viděla, jak dělníci lezou do strouhy otvorem seshora.

„Co to je?“ zeptá se žena, když Maggie konečně dostihne. Ta si mezitím prohlíží plot obklopující vstupní otvor do strouhy.

„Pst!“

Obě se zaposlouchají do lomozu, nárazů a skučení, které se ozývají zdola pod jejich nohama. Něco obrovského tam dole naráží do stěn.

„To, co slyšíte, jsou vlny.“ Maggie ukáže skrz pletivo. „Až bude příliv v plné síle, voda vytryskne ven mřížovím nad otvorem, který vidíte. Nic takového se ale zatím neděje. To znamená, že roura pod námi zůstává zatím suchá minimálně při odlivu vln. Voda ji ještě nestačila úplně zaplavit. Pomozte mi nahoru.“

Když je na druhé straně plotu, Maggie poklekne a skloní se těsně nad mříží, s níž se pokouší pohnout. „Haló! Slyší mě tam dole někdo? Pojď za mým hlasem!“

„Daisy,“ řekne žena ztěžklým, chraplavým hlasem. „Jmenuje se Daisy.“

Maggie se ještě víc přitiskne nad otvor a znovu zakřičí dovnitř. „Daisy, jestli mě slyšíš, jdi za mým hlasem.“ Znovu zalomcuje mříží, ta se ale ani nehne.

„Pomohlo by tohle?“ Právě za nimi dorazil rybář, který se teď natahuje k Maggie a něco jí podává. „Je to multifunkční nůž, Leatherman. Zkuste některý z klíčů na matice.“

Zatímco Maggie naslouchá nářkům babičky té holčičky, bere si od rybáře multifunkční nástroj a nachází klíč, který odpovídá velikosti matek, jimiž je mříž připevněná k otvoru. „Vydrž, Daisy, už jdeme.“ Znovu zkusí mříž pohnout. Tentokrát ucítí, jak jí kov pod rukama povoluje.

„No tak, holka, vydrž,“ vykřikne rybář. „Ty to přece zvládneš.“

Mříž je konečně povolena. Poklop teď leží na betonu vedle otvoru a Maggie zírá do temnoty pod sebou. Dřív než si to může rozmyslet, spustí nohy dolů a skočí dovnitř do strouhy. Jakmile je v tunelu, rozhlédne se, ale nevidí ani neslyší vůbec nic kromě rachotu blížících se vln. Aby neztratila rovnováhu, přidrží se okolních stěn. Skloněná až k pasu začne postupovat dopředu a neustále na dítě povzbudivě volá.

„Daisy! Ničeho se neboj. Jenom postupuj ke mně.“

Maggie udělá sotva deset kroků směrem ven k výpusti, a voda už jí dosahuje až po kotníky. Hladina ve strouze se navíc s každou další přicházející vlnou o něco zvyšuje. Babička i rybář na Daisy shora bez ustání volají, což je dobře, protože pokud by se tomu mohla vyhnout, Maggie by tady dole ráda křičela co nejméně. Ujde sotva dalších dvanáct kroků a vodu má skoro po kolena. Z ohýbání ji začínají bolet záda a cítí, že ji stehenní svaly v tak nepřírozené pozici už dlouho neudrží.

„Daisy?“

Vtom se proti ní vyřítí obrovská vzedmutá vlna a uhoďí ji naplno do obličeje. Ta malá je bůhví kde. Všechno je ztraceno. Je to beznadějně. Maggie se natočí a další vlna, která do

ní narazí, ji vychýlí z rovnováhy. Dopadne tvrdě na kolena, když vtom uslyší těsně za sebou škrábavý zvuk následovaný přidušeným zafňukáním. Někdo tu těžce dýchá. Tiskne se k ní nějaké roztřesené tělo. Maggie se otočí a uvidí vyděšený pohled očí, které se vpíjejí do jejích. Pak k ní dolehne zoufalé a zároveň vděčné zakňučení.

Daisy je pes. Respektive fena.

Za vlastní hloupost si může Maggie vynadat až později. Teď ale popadne fenku pevně za obojek právě v okamžiku, kdy se další vlně málem podaří stáhnout s sebou psa na volné moře. Jakmile vlna odezní, zapře se fena o Maggiino tělo, škrábe se po ní a dere se k otvoru.

Další vlna, tentokrát mohutnější. Maggie se na pár vteřin ocitne pod hladinou a cítí, jak jí nohy podkluzují na zmáčeném a zabahněném betonovém dně. V kulaté a hladké rouře není nic, čeho by se člověk mohl zachytit. Další vlna, která ji opět postrčí o kousek dozadu. Problém je, že vlny přicházejí rychle po sobě. Tím pádem nemá čas se vzpamatovat z nárazu jedné, a už udeří další, takže to Maggie tlačí pořád dál a dál do tunelu pryč od poklopu.

Kousek od ní mocně štěká Daisy, která se sama nedokáže vyškrábat nahoru a zachránit se. Postarší žena i rybář pořád křičí. Maggie je tak zmrzlá, že se skoro není schopná hýbat, a navíc sotva lapá po dechu. Přesto se ale zapře a začne po čtyřech postupovat kupředu.

Zemře tady při záchraně psa. To je vážně pošahané.

A pak na ni Daisy vyskočí. Drápy se jí zařezává do bundy a využívá ji jako žebřík, po němž lze vystoupat vzhůru. Ozve se škrábání drápů o beton a potom je aspoň ona v bezpečí.

Maggie se zvedne na nohy, zapře se lokty pevně o výstup-

ní otvor, přitáhne se, odrazí a pak vyskočí nahoru. Konečně se bezpečně ocitla na suché, pevné zemi. Beze slova se sveze na zem vedle vyčerpané Daisy.

„To je ono, hodná holka, chytrá holka, moc dobrá práce.“

Maggie si není úplně jistá, jestli žena pochvalně promlouvá k ní, nebo ke zvířeti, které se jí právě podařilo zachránit před utonutím. Zvedne ruku a pohladí promáčeného, třesoucího se psa po hřbetě. Z roztomilého psího čumáku na ni upřeně hledí dvě obrovské hnědé oči. Bílou, hladkou srst zdobí občasné černé fleky. Daisy je dalmatinka.

„No tak, krasavice,“ řekne a rukou fenu odstrčí kousek na stranu právě ve chvíli, kdy přijde další vlna – ta, která je mohla obě zabít – a otvorem ze strouhy vytryskne nahoru proud vody. Maggie zaslechne, jak něco kovového dole naráží do stěn roury, a instinktivně vytuší, co to je. Když pak rychle prohledá kapsy, její podezření se potvrdí: Maggie dole v tunelu ztratila klíčky od auta.

„Jmenuji se Sandra,“ představí se žena, když startuje motor a mává na rozloučenou rybáři. „Zavezu vás domů, budeme tam hned.“

„Děkuji vám.“ Maggie sleduje ve zpětném zrcátku, jak je její auto pořád menší a menší. Bude sem muset později dojet na kole a auto si vyzvednout. Nebo si zavolá taxíka.

„Myslím, že vzadu bude ještě jedna deka.“

Maggie už má sice přes ramena přehozenou jednu deku a žena zapnula topení na maximum, přesto se ale nemůže přestat třást. „Jste si jistá, že se zvládnete bez klíčů dostat domů? Mohla bych vás totiž zavést k nám a napustit vám horkou vanu. Mimochodem, já jsem Sandra.“

„Mám v zahradě pro takové případy schovaný klíč.“ Maggie by byla daleko raději, kdyby strávily zhruba dvě míle cesty, které je k ní domů čekají, mlčky.

„Můžu zavolat manželovi. Řeknu mu, aby zapnul topení, a uděláme vám horkou čokoládu, co vy na to? V oblečení mé velikosti budete sice plavat, ale zase bude suché a zahřeje vás.“

„Moc vám děkuji, ale doma mám zapnuté topení.“

„A vy máte psa?“ Sandra rozhodně není atraktivní žena. Má příliš protáhlý obličej, propadlé tváře a tak úzké rty, že téměř nejsou patrné. Zato sanice má ostré a vystouplé. Musí jí být stejná zima jako Maggie. Pokožku má podivně flekatou a špičku nosu úplně červenou. Zjevně by se také potřebovala co nejrychleji dostat domů.

„Nemyslíte si, že kdybych měla psa, byl by na procházce společně se mnou?“ Maggie se otočí a podívá se na dalmatinku, která tvrdě usnula na zadním sedadle. Panenka Raggedy Ann, kterou Daisy vyčenichala a domáhala se jí ještě dřív, než obě přelezly plot, teď leží feně pod hlavou a je z ní vidět sotva kousek. „Jsem ráda, že je Daisy v pořádku.“

Sandra zastaví u krajnice a předjede je další auto. „Dnes jsem sem přijela, abych si s vámi promluvila,“ řekne. „Nechtěla jsem jet k vám domů, nechtěla jsem vám narušovat soukromí, a tak jsem si říkala, že bych na vás mohla počkat na pláži. A potom, těsně předtím, než jste přijela, se Daisy zaběhla. Moc nechybělo a dopadlo to katastrofálně.“

Maggie se dívá zpřímá na silnici před sebou. „Cesta je volná,“ podotkne pouze.

„Přijela jsem tady dnes ráno,“ řekne Sandra dřív, než zařadí rychlost. „Byla jsem tady i včera po ránu. Viděla jsem